

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Καμμία. Μὴ δὲν εἴμεθα τάχα ἀρχαῖοι φίλοι;

ΠΑΥΛΟΣ

(τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα)

Εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον!

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(ὁμοίως)

Ὅπως τὸ λέγεις: εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΟΥΡΒΟΝΝΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΕΡΟΤΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

« Ἐκεῖ ὁ Φήλιξ μένει νὰ μάθῃ τὸν θάνατον τοῦ Ὀλλιβιέρου, καὶ νὰ εὑρεθῇ μετὰ τῶν δύο γηρῶν τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες ἐθυσιάσθησαν δι' αὐτόν. Εἰσέρχεται καὶ λέγει ἀποτόμως εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Ὀλλιβιέρου: « Ποῦ εἶναι ὁ Ὀλλιβιέρος! » Ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐκ τοῦ ἐνδύματος τῆς, ἐκ τῶν δακρύων τῆς, ἐνόησεν ὅτι ὁ Ὀλλιβιέρος δὲν ἔζη πλέον. Ἐλειποθύμησεν ἐπεσε καὶ ἐσχίσσε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς σκάφης τοῦ ζυμώματος. Αἱ δύο χῆραι τὸν ἀνήγειρον· τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ᾧ αὐταὶ ἐνησχολοῦντο νὰ τὸν ἀπομάξωσι διὰ τῶν περιζωμάτων αὐτῶν, ἔλεγε πρὸς αὐτάς: « Καὶ σεῖς εἰσθε αἱ σύζυγοι αὐτῶν καὶ με περιποιεῖσθε! » Ἐπειτα ἐλειποθύμει καὶ πάλιν συνήρχετο καὶ ἔλεγε στενάζων: Διατί δὲν με ἄφινε; Διατί νὰ ἔλθῃ εἰς Ῥεῖμς; διατί νὰ τὸν ἀφήσητε νὰ ἔλθῃ; . . . » Ἀκολουθῶς ἔχανε τὸ λογικόν του, ἐγίνετο μανιώδης, ἐκυλίετο κατὰ γῆς καὶ κατέσχιζε τὰ ἐνδύματά του. Εἰς μίαν τῶν περιόδων τούτων τῆς μανίας του, ἐξιφούληκε καὶ ἤτέλλετο ν' αὐτοκτονήσῃ· ἀλλ' αἱ δύο γυναῖκες ἔπεσον ἐπ' αὐτοῦ, φωνάζουσιν βοήθειαν· οἱ γείτονες ἔτρεξαν, τὸν ἔδεσαν με σχοινία, καὶ τὸν ἐφλεβοτόμησαν ἐπτάκις ἢ ὀκτάκις. Ἡ μανία του κατέπαυσε με τὴν

ἐξάντλησιν τῶν δυνάμεών του καὶ ἔμεινεν ὡς νεκρὸς τρεῖς ἕως τέσσαρας ἡμέρας, μεθ' ἧς τὸ λογικόν του ἐπανῆλθε. Τὴν πρώτην στιγμὴν ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς περὶ αὐτοῦ, ὡς ἄνθρωπος ἐγειρόμενος ἐκ βαθέος ὕπνου, καὶ εἶπε: « Ποῦ εἶμαι; γυναῖκες, ποῖα εἰσθε σεῖς; » « Εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως. . . » Ἐπαναλαμβάνει: « Ἀ! ναι, ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως. . . . Καὶ σύ; . . . » Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀλλιβιέρου ἐσιώπησε. Τότε ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν τοῖχον λέγει ὁλολύζων: « Εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀλλιβιέρου. . . ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις ὕσταται ἐκεῖ, εἶναι ἡ σύζυγός του! Ἀχ! . . . »

« Αἱ δύο γυναῖκες ἔλαβον τόσην φροντίδα, τῷ ἐνέπνευσαν τόσην εὐσπλαγχνίαν, τὸν παρεκάλεσαν τόσον ἐπιμόνως νὰ ζήσῃ, τῷ ὑπέδειξαν μετὰ τοσοῦτω περιπαθεῶς τρόπου, ὅτι ταῖς ἦτο ἡ μόνη βοήθεια, ὥστε ἐπείσθη.

« Ὅσον καιρὸν ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην οὐδὲν ἐκοιμήθη. Ἐξήρχετο τὴν νύκτα, ἐπλανῆτο εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφώναζε τὸν Ὀλλιβιέρον· μία τῶν γυναικῶν τὸν ἠκολούθει, καὶ τὸν ἐπανεφέρει τὴν πρώτην.

« Πολλοὶ ἐγνώριζον ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀλλιβιέρου, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κακὰ ἐμελέτων κατ' αὐτοῦ. Αἱ δύο χῆραι τὸν εἰδοποίησαν διὰ τὸν ὅποιον διέτρεχε κίνδυνον. Ἦτο μίαν μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐκάθητο ἐπὶ θρανίου, τὴν σπάθην ἐπὶ τῶν γονάτων, τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἐπὶ τραπέζης καὶ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν δύο τοῦ ὀφθαλμῶν. Κατ' ἀρχάς οὐδὲν ἀπεκρίθη. Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀλλιβιέρου εἶχεν υἱὸν δεκαεπταετῆ ἢ δεκαοκτοετῆ, ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως, θυγατέρα δεκαπενταετῆ. Παρευθὺς λέγει εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἀνθρακέως: « Ὑπαγε νὰ ζητήσῃς τὴν θυγατέρα σου καὶ φέρε τὴν ἐδῶ. . . » Εἶχεν ὀλίγα σιτηρὰ, τὰ ἐπώλησε. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως ἐπανῆλθε μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τῇ ἔδωκε τὰ χρήματα τῶν ἀγρῶν, ταῖς ἐζήτησε κλαίων συγχώρησιν, ὑπῆγον ὁμοῦ νὰ κατασταθῶσιν εἰς τὴν καλύβην, ἐνθα εὐρίσκονται εἰσέτι καὶ ἐνθα χρησιμεύει ὡς πατὴρ εἰς τὰ τέκνα. Αἱ δύο χῆραι διαμένουν ὁμοῦ, καὶ τὰ τέκνα τοῦ Ὀλλιβιέρου ἔχουν ἓνα πατέρα καὶ δύο μητέρας.

« Εἶναι ἐν ἔτος καὶ ἡμισυ, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως· ἡ σύζυγος τοῦ Ὀλλιβιέρου, τὴν κλαίει ἀκόμη καθ' ἑκάστην.

« Ἐσπέραν τινὰ κατεσκόπευον οὗτοι τὸν

Φήλικα (διότι πάντοτε ἡ μία ἐκ τῶν δύο τὸν παρεφύλαττε), τὸν εἶδον δὲ νὰ κλαίῃ πολὺ ἔστρεψε σιωπηλὸς τοὺς βραχίονάς του πρὸς τὴν θύραν, ἥτις τὸν ἀπεχώριζεν αὐτῶν, καὶ ἀκολούθως ἐπεδιώρθου τὸν σάκκον του. Αὐταὶ οὐδὲν εἶπον, διότι κατενόουν ὀπόσον ἡ ἀναχώρησίς του ἦτο ἀναγκαία. Ἐδείπνησαν καὶ οἱ τρεῖς, χωρὶς νὰ ὁμιλήσωσι. Ἐνύκτωσαν αἱ γυναῖκες ποσῶς δὲν ἐκοιμῶντο· προὔχωρησε πρὸς τὴν θύραν ἐπ' ἄκρων ποδῶν. Ἐκεῖ ἔστη, παρετήρησε τὴν κλίνην τῶν δύο γυναικῶν, ἐσπύγγισε τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ τὰς δύο του χεῖρας καὶ ἐξῆλθε. Αἱ δύο γυναῖκες ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλας, καὶ διῆλθον τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς κλαίονσαι. Ἡγνῶουν ποῦ κατέφυγεν, ἀλλὰ δὲν διῆλθε σχεδὸν ἐξιδούας, χωρὶς νὰ ταῖς πέμψῃ βοήθειάν τινα.

«Τὸ δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ κόρη τοῦ ἀνθρακῆως ζῇ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀλλιδιέρου, ἀνήκει εἰς τινὰ Λεκτέρον Ῥανσοννιέρον, ἄνδρα πλουσιώτατον καὶ κύριον ἐτέρου χωρίου τῶν περιχώρων τούτων, ὀνομαζομένου Κουρσέλλου. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Ῥανσοννιέρος ἢ Κουρσέλλας, ὅπως θέλετε, κυνηγῶν εἰς τὸ δάσος του, ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβην τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀλλιδιέρου εἰσῆλθε καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια εἶναι πολὺ ὠραῖα· τὰ ὑπερήρασε· τὸ σταθερὸν ὕψος τοῦ συζύγου, ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ τοῦ πατρὸς του. Ἐμαθε τὸ συμβάν τῶν γονέων του, ὑπεσχέθη νὰ ζητήσῃ τὴν χάριν διὰ τὸν Φήλικα, τὴν ἐζήτησε καὶ τὴν ἔλαβε.

«Ὁ Φήλιξ ὑπηρετεῖ τὸν Ῥανσοννιέρον, δοῦντα αὐτῷ θέσιν ἀγροφύλακος.

«Δύο ἔτη περίπου ἔζη εἰς τὰ μέγαρα τοῦ Ῥανσοννιέρου, στέλλων εἰς τὰς χήρας ἀρκετὴν χρηματικὴν ποσότητα, ἐκ τῶν μισθῶν του. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν κύριόν του καὶ ἡ ὑπερηράνεια τοῦ χαρακτῆρός του, τὸν περιέπλεξαν εἰς ὑπόθεσιν μὴ ἀρμόζουσιν πρὸς αὐτὸν καὶ ἔχουσιν τὰς χειροτέρας συνεπεῖας.

«Ὁ Κύριος Ῥανσοννιέρος εἶχεν εἰς Κουρσέλλον γείτονά τινα Κύριον Φουρμόντον, σύμβουλον ἐν τῇ προεδρείᾳ τοῦ Σαμόντου. Αἱ δύο οἰκίαι δι' ὅριον μόνον ἐχωρίζοντο· τὸ ὅριον τοῦτο ἐστενοχῶρει τὴν θύραν τοῦ Ῥανσοννιέρου καὶ καθίστα τὴν εἰσοδὸν δύσκολον εἰς τὰς ἀμάξας. Ὁ Ῥανσοννιέρος τὸ ἔσυρε βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φουρμόντου· οὗτος τὸ ἐβήκεν αὐθις ἐπὶ πλησιέστερον εἰς τὸ τοῦ Ῥανσον-

νιέρου· καὶ μετέπειτα ἰδοὺ μῖσος, ὕβρεις, δίκη μεταξὺ τῶν δύο γειτόνων. Ἡ περὶ τοῦ ὁρίου δίκη, ἐπέφερε δύο, τρεῖς ἄλλας σημαντικωτέρας. Τὰ πράγματα ἔδαινον αὐτῷ, ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ Ῥανσοννιέρος, ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς θήρας καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Φήλικος, ἀπῆντησεν ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τὸν πρόεδρον Φουρμόντον καὶ τὸν ἀξιωματικὸν ἀδελφόν του. Οὗτος εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του: «Ἀδελφέ μου, ἐὰν ἐκοπτον τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος τοῦ ξέμωρ . . . τί νομίζεις;» Ταῦτα δὲν ἤκουσεν ὁ Ῥανσοννιέρος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἠκούσθησαν ὑπὸ τοῦ Φήλικος, ὅστις ἀποτεινόμενος ὑπερηφάνως εἰς τὸν νέον, τῷ εἶπεν: «Ἀξιωματικέ μου, θὰ εἰσθε ἀρκούντως γενναῖος, ὥστε νὰ ἐκτελέσητε ὅ,τι εἶπατε.» Ταῦτοχρόνως, θέτει τὸ τουφέκιόν του κατὰ γῆς καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του. Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐκθάλλει τὴν σπάθην του, προχωρεῖ κατὰ τοῦ Φήλικος· ὁ Ῥανσοννιέρος τρέχει, ἀναμιγνύεται, ἐμποδίζει τὸν φύλακά του. Ἐν τούτοις ὁ στρατιωτικὸς λαμβάνει τὸ κατὰ γῆς τουφέκιον, πυροβολεῖ κατὰ τοῦ Φήλικος· δὲν τὸν ἐπιτυγχάνει. Ὁ Φήλιξ τὸν κτυπᾷ μὲ τὸ ξίφος· ῥίπτει τὸ τοῦ νέου καὶ μετ' αὐτοῦ συγχρόνως τὸ ἥμισυ τοῦ βραχίονος, καὶ ἰδοὺ δίκη ποινικὴ, πλὴν τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων πολιτικῶν. Ὁ Φήλιξ φυλακίζεται, ἐπακολουθεῖ δίκη τρομερὰ, καὶ κατόπιν τῆς δίκης ταύτης, εἰς δικαστῆς ἀπώλεσε τὴν θέσιν του καὶ σχεδὸν τὴν τιμὴν του, ὁ ἀξιωματικὸς ἀποβάλλεται τοῦ στρατοῦ, ὁ Ῥανσοννιέρος ἀποθνήσκει ἐκ λύπης, καὶ ὁ Φήλιξ, ὅστις πάντοτε ἐκρατεῖτο, μένει ἐκτεθειμένος εἰς ὅλας τὰς ἔχθρας τῶν Φουρμόντων. Τὸ τέλος του θὰ ἦτο δυστυχές, ἐὰν ὁ ἔρως δὲν τὸν ἐδοῇθει. Ἡ θυγάτηρ τοῦ δεσμοφύλακος τὸν ἐρωτεύεται καὶ διευκολύνει τὴν φυγὴν του· ἂν τοῦτο δὲν ἦναι ἀληθές, εἶναι ὅμως ἡ γενικὴ γνώμη. Ὑπῆγεν εἰς τὴν Πρωσσίαν, ἐνθα ὑπηρετεῖ σήμερον εἰς τὸ τάγμα τῆς φρουρᾶς. Λέγεται ὅτι ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν συντρόφων του καὶ εἶναι γνωστὸς καὶ εἰς τὸν βασιλέα. Τὸ πολεμικόν του ὄνομα εἶναι ὁ *Ἀθλιος*. Ἡ χήρα τοῦ Ὀλλιδιέρου μοι εἶπεν, ὅτι πάντοτε ἐζηκούσθαι βοηθῶν αὐτήν.

«Ἰδοὺ, κυρία, ὅσα ἡδυνήθην νὰ συλλέξω ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ φύλακος. Προσθέτω εἰς τὴν διήγησιν ἐπιστολὴν τινα τοῦ ἐφημερίου μας Παπίνου. Ἀλλὰ φοβοῦμαι πολὺ ὅτι ὁ πτωχὸς οὗτος ἱερεὺς, ὅστις εἶναι στενοκέφαλος καὶ ἔχει

ἀρκοῦντως διεστραμμένην καρδίαν, σὰς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Φήλικος καὶ Ὀλλιβιέρου κατὰ τὰς προλήψεις του. Σὰς ὀρκίζομαι, κυρία μου, νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐφ' ἧς δύνασθε νὰ βασισθῆτε, καὶ εἰς τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σας, ἥτις θὰ σὰς συμβουλεύσῃ κάλλιον τοῦ πρώτου θεολόγου τῆς Βουρβόνης, ὅστις δὲν εἶναι ὁ κύριος Παπίνος.

Ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου Παπίνου, καθηγητοῦ τῆς θεολογίας καὶ ἐφημερίου τῆς ἀγίας Μαρίας τῆς Βουρβόνης.

« Ἀγνοῶ, κυρία, τί ὁ κύριος πάρεδρος ἡδυνήθη νὰ σὰς διηγηθῇ περὶ τοῦ Ὀλλιβιέρου καὶ Φήλικος, καὶ ποῖον ἐνδιαφέρον δύνασθε νὰ λάβητε πρὸς δύο ληστές, ὧν ἅπαντα τὰ βήματα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἰς τὸ αἷμα ἐβυθίσθησαν. Ἡ πρόνοια ἥτις ἐτιμώρησε τὸν ἕνα, ἀφῆκε σπιγμάς τινας ἀναπαύσεως εἰς τὸν ἕτερον, τὰς ὁποίας, φοβοῦμαι, ὅτι θὰ ὠφελήθῃ καλῶς· ἀλλὰ γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου! Ἡξεύρω ὅτι ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα ἄνθρωποι (καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῶ ὅτι ὁ κύριος πάρεδρος συγκαταλέγεται μετ' αὐτῶν), οἵτινες ὁμιλοῦσι περὶ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων, ὡς προτύπων φιλίας σπανίας, ἀλλὰ τί εἶναι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θεοῦ ἡ ἐξοχωτέρα ἀρετὴ, γυμνὴ τῶν αἰσθημάτων τῆς εὐσπλαγχνίας, τοῦ σεβασμοῦ, τῶν ὀφειλομένων εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τοὺς λειτουργοὺς τῆς, καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἡγεμόνος; ὁ Ὀλλιβιέρος ἀπέθανεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, μὴ κοινωνήσας τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ὅταν ἐκλήθην πλησίον τοῦ Φήλικος, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν δύο χηρῶν, μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Ὀλλιβιέρου ἡδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ οὐδὲν σημεῖον θρησκείας, οὐδὲν σημεῖον μετανοίας. Οὐδέποτε ἐνθυμοῦμαι νὰ παρουσιάσθῃ οὗτος ἅπαξ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς μετανοίας. Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀλλιβιέρου εἶναι ὑπερήφανος, πολλάκις τοῦτο ἀποδείξασά μοι· ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι γνωρίζει ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, νομίζει ἑαυτὴν ἱκανὴν ν' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα τῆς, τὰ ὅποια ποσῶς δὲν βλέπει τις, οὔτε εἰς τὰ σχολεῖα τῆς ἐνορίας, οὐδ' εἰς τὰς διδασχάς μου. Ἀς κρίνῃ μετὰ ταῦτα ἡ κυρία, ἂν ἄνθρωποι τοιοῦτου εἶδους ᾔναι ἀξιοὶ τῶν εὐεργεσιῶν τῆς! Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν παύει παραγγέλλον τὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς εὐσπλαγχνίαν· ἀλλὰ διπλασιάζεται ἡ ἀξία τῆς ἐλεημοσύνης διὰ τῆς καλῆς ἐκλογῆς τῶν δυστυχῶν, καὶ οὐδεὶς γνωρίζει κάλλιον τοὺς ἀληθεῖς πτωχοὺς, τοῦ γενικοῦ

ιερέως τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πλουσίων. Ἐὰν ἡ κυρία κατεδέχετο νὰ μὲ τιμήσῃ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, ἤθελον διευθετήσῃ ἴσως κάλλιον τὰς ἀποδείξεις τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς, μὲ τρόπον ὠφελιμώτερον πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ πλέον ἀξιοπρεπῇ πρὸς αὐτήν.

« Μένω μετὰ σεβασμοῦ κτλ. »

Ἡ δὲ κυρία * * * πρὸ χαρίστησε τὸν κύριον διὰ τὰς περιποιήσεις του, καὶ ἔπεμψε τὰς ἐλεημοσύνας τῆς εἰς τὸν κύριον Παπίνον, μὲ τὸ ἐπόμενον γραμματίον :

« Σὰς εἶμαι λίαν ὑπόχρεως διὰ τὰς φρονίμους συμβουλὰς σας. Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἱστορία τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων μὲ εἶχε συγκινήσει καὶ θὰ ὁμολογήσῃτε καὶ σεῖς ὅτι τὸ παράδειγμα φιλίας τόσον σπανίας ἦτο ἱκανὸν ν' ἀπατήσῃ ψυχὴν τιμίαν καὶ εὐκρίστητον· ἀλλὰ μ' ἐρωτίσατε καὶ ἐνόησα ὅτι ἤρμοζε κάλλιον νὰ δώσῃ τις τὰς βοηθείας του εἰς χριστιανικὰς ἀρετὰς καὶ δυστυχεῖς, ἢ εἰς φυσικὰς ἀρετὰς καὶ εἰδωλολατρικάς. Σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν μετρίαν ποσότητα χρημάτων, τὰ ὅποια σὰς πέμπω, καὶ νὰ τὴν διανεμίητε εἰς ἐλεημοσύνην, ἐννοουμένην κάλλιον τῆς ἰδιᾶς μου.

« Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ᾔμαι κτλ. »

Ἐννοεῖ τις καλῶς ὅτι ἡ χήρα τοῦ Ὀλλιβιέρου καὶ ὁ Φήλιξ οὐδόλως ἐλάβον ἀπὸ τὰς ἐλεημοσύνας τῆς κυρίας * * *. Ὁ Φήλιξ ἀπέθανε, καὶ ἡ τάλανα γυνὴ ἤθελε καταστραφῇ ἐξ ἐνδείας μετὰ τῶν τέκνων τῆς, ἐὰν δὲν κατέφευγεν εἰς τὸ δάσος, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρωτοτόκου αὐτῆς υἱοῦ, ἐνθα ἐργάζεται μὲ ὅλα τὰ γηρατεῖά τῆς, καὶ ζῇ, ὅπως δύναται, πλησίον τῶν τέκνων τῆς καὶ τῶν ἐγγόνων τῆς.

Α. Ι. ΟΛΥΜΠΙΟΣ.

Η ΚΑΤΑ ΤΟ 1691

ΣΦΑΓΗ ΤΗΣ ΓΛΕΝΚΩ (GLENCOE)

=

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἐδιμβούργου ἐξέδωσαν προκήρυξιν δι' ἧς προσεκαλοῦντο αἱ ὀρεῖναι τῆς Σκωτίας φυλαί, ἐπὶ ἀμνηστία τῶν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1690 διαπραχθέντων, νὰ ὑποταγῶσι, προσφέροντες τὸν ὄρκον τῆς ὑποταγῆς εἰς τὸν βασιλέα Γουλιέλμον καὶ τὴν βασίλισσαν Μαρίαν, καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θέλουσι ζῆσαι εἰρηνικῶς ὑπὸ τὴν νέαν κυβέρνησιν, πᾶς δὲ ὁ